

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23S/59/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6020200228
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Mikulajová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6020200228.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako správny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Drahomíry Mikulajovej (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Silvie Zdráhalovej Rúfusovej a JUDr. Kataríny Kochan Morovej, v právnej veci žalobcu: L. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. U. XXXX/X, XXX XX Q. Q., právne zastúpený: JUDr. Peter Škrabák, advokát, so sídlom Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100727414/2020 zo dňa 27.03.2020, takto

rozhodol:

- I. Súd rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR č. 100727414/2020 zo dňa 27. marca 2020, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 102815584/2019 zo dňa 06. decembra 2019 z r u š u j e a vec vracia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, v sume, aká bude určená v uznesení o výške trov konania vydanom po právoplatnosti tohto rozsudku, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Daňový úrad Banská Bystrica rozhodnutím č. 102815584/2019 zo dňa 06.12.2019 podľa § 156 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi ako daňovému subjektu úrok z omeškania v sume 1.248,10 EUR za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty (ďalej v texte len „DPH“) vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2016 v ustanovenej lehote a ustanovenej výške.
2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa daňového priznania podaného žalobcom dňa 22.06.2016 k DPH za zdaňovacie obdobie máj 2016 predstavovala priznaná daň sumu 53.428,51 EUR, lehota na zaplatenie vlastnej daňovej povinnosti v zmysle § 78 ods. 2 Daňového poriadku uplynula 27.06.2016. Žalobca zaplatil daň dňa 23.08.2016, t. j. 57 dní po lehote splatnosti. Keďže štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahol 15 % (bol 0,00%), daňový úrad použil ročnú úrokovú sadzbu 15 %, pri výpočte úroku z omeškania postupoval podľa § 156 ods. 2 Daňového poriadku.
3. Proti rozhodnutiu daňového úradu podal žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.07.2018 (zverejnené v Obchodnom vestníku č. 140/2018 zo dňa 23.07.2018) bol na žalobcu vyhlásený konkurz a súd ho oddlžil tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze. Namietal, že nárok na zaplatenie tohto úroku z omeškania vznikol v rokoch 2016-2017, teda pred vyhlásením konkurzu na žalobcu. Ide o pohľadávku, ktorú si daňový úrad mal a mohol uplatniť v konkurze a keďže si ju neuplatnil, stala sa v zmysle ustanovenia §

166a ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej v texte len „ZKR“), nevymáhateľná. Navrhol odvolaciemu orgánu zrušiť rozhodnutie daňového úradu.

4. Finančné riaditeľstvo SR, ako odvolací orgán, rozhodnutím č. 100727414/2020 zo dňa 27.03.2020 odvolanie žalobcu odmietol a rozhodnutie daňového úradu potvrdil.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa § 166a ods. 1 písm. a) ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a § 166c) len v konkurze alebo splátkovom kalendárom môže byť uspokojená pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi. Predmetom oddĺženia podľa ZKR sú pre správcu dane pohľadávky vzniknuté do rozhodujúceho dňa, ktorým je posledný deň mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, v ktorom bol vyhlásený konkurz. Daňové nedoplatky dotknuté oddĺžením sú v zmysle § 166e ods. 2 ZKR nevymáhateľné, avšak nezanikli a sú naďalej evidované správcom dane.

6. Ako podstatnú posudzoval otázku vzniku pohľadávky na úroku z omeškania, ktorý správca dane vyrubil podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku a otázku či správcovi dane vznikla povinnosť prihlásiť takúto pohľadávku prihláškou do konkurzu.

7. Konštatoval, že ak správca dane nemá povinnosť prihlásiť tú daňovú pohľadávku, ktorá sa stala splatnou po vyhlásení konkurzu (čo vyplýva zo znenia relevantných zákonných ustanovení), potom nebolo možné prihlásiť do konkurzu ani predmetnú pohľadávku vzniknutú z titulu vyrubenia úroku z omeškania, keďže táto pohľadávka vo forme úroku z omeškania vznikla až na základe rozhodnutia správcu dane zo dňa 06.12.2019, zatiaľ neprávoplatného.

8. Podľa § 2 písm. e) a písm. f) Daňového poriadku daňovou pohľadávkou je pohľadávka správcu dane na dani (i úroku z omeškania) do lehoty splatnosti dane, ak tento zákon neustanovuje inak a daňovým nedoplatkom je dlžná suma dane, teda i úroku z omeškania, po lehote splatnosti dane. Ukladať povinnosti podľa Daňového poriadku možno len rozhodnutím, čo vyplýva z ustanovenia § 63 ods. 1 Daňového poriadku. Povinnosť zaplatiť úrok z omeškania a pohľadávka správcu dane vo forme úroku z omeškania za nezaplatenie DPH v stanovenej lehote vznikla, až keď bol tento úrok správcom dane rozhodnutím vyrubený, resp. až právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Správca dane bol povinný postupovať podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku, podľa ktorého úrok z omeškania správca dane „vyrubí“ podľa ods. 2, ak ... Podľa § 69 ods. 1 Daňového poriadku nemožno vyrubiť daň po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, preto v danom prípade päťročná lehota uplynie 31.12.2021.

9. Námietku, že úrok z omeškania predstavuje pohľadávku, ktorá mala byť v konkurze uplatnená prihláškou označil za neopodstatnenú, pretože napadnutým rozhodnutím vyrubené úroky z omeškania sa ešte nestali pohľadávkou a preto nemohla byť prihlásená prihláškou podľa § 29 ZKR. Daňový nedoplatok, ktorým je podľa § 2 písm. f) Daňového poriadku dlžná suma po lehote splatnosti, totiž ako pohľadávka ešte ani nevznikol. Ustanovenie § 156 ods. 6 písm. a) až písm. d) Daňového poriadku určuje prípady, v ktorých sa úrok z omeškania nevyrubí, pričom v danom prípade sa nejedná ani o jeden z nich.

10. Podľa žalovaného správcu dane musel postupovať podľa § 156 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Daňového poriadku a úrok z omeškania vyrubiť, v daňovom konaní nemohol posudzovať vymáhateľnosť tejto pohľadávky, pričom poukázal tiež na to, že povinnosť vyrubenia úroku z omeškania v obdobnom prípade potvrdil aj Najvyšší súd SR rozhodnutím zo dňa 24.05.2017 sp. zn. 6Sžf/47/2015.

11. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca na tunajšom súde správnu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ako aj jemu predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane a vec vrátiť orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie, a to z dôvodu tvrdenej nezákonnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej v texte len „SSP“), t. j. z dôvodu, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Tvrdil, že účelom IV. časti ZKR je zbaviť dlžníka všetkých dlhov s výnimkou tých, ktoré exaktne vymenováva zákon. Dlh dlžníka, ktorý je uvedený v rozhodnutí, nespadá do prípadov uvedených v

zákone, ktorých sa oddlženie netýka. Žalovaný, aj prvostupňový orgán, uvádzajú, že dlh žalobcu vznikol po vyhlásení konkurzu, a to až vydaním rozhodnutia. Sami však uvádzajú, že ide o úrok z omeškania za obdobie máj 2016, ku ktorému omeškaniu, teda aj vzniku dlhu, došlo pred vyhlásením konkurzu.

13. Namietal nesprávny postup, ak daňové orgány vydávajú voči žalobcovi desiatky rozhodnutí, ktorými po vyhlásení konkurzu rozhodujú o povinnosti žalobcu zaplatiť úrok z omeškania zo zaplatenej DPH pred vyhlásením konkurzu, keď podľa ich právneho názoru by bolo možné vydávať takéto rozhodnutia prakticky neobmedzene po dobu desiatich rokov. Podľa žalobcu, nebolo úmyslom zákonodarcu, aby dlžník oddlžený v zmysle ZKR bol nútený po vyhlásení konkurzu platiť úroky z omeškania za dlhy, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu. Tvrdil, že žalovaný nesprávne určil tzv. vznik pohľadávky, keď žalovaný uvádza, že pohľadávka vznikla až vydaním rozhodnutia daňového úradu, čo označil za rozporné s príslušnými ustanoveniami ZKR, zároveň za diskriminačné, ak pri konkurze na právnickú osobu nemá daňový úrad možnosť vydávať po skončení konkurzu ďalšie rozhodnutia o uložení povinnosti zaplatiť úrok z omeškania (keďže dôjde k zániku právnickej osoby), avšak pri fyzickej osobe, ktorá má byť konkurzom oddlžená tak konať môže, čím vlastne marí inštitút oddlženia podľa IV. časti ZKR. Konštatoval, že žalobca prešiel konkurzom, pri ktorom mu bol odpredaný a speňažený všetok majetok, vrátane nehnuteľností a tento bol použitý na uspokojenie jeho veriteľov. Žalobca teda nemá žiaden majetok a podal na seba návrh na vyhlásenie konkurzu práve za tým účelom, za ktorým to umožňuje zákon, môcť po oddlžení „začať znovu“. Zdôraznil, že aplikácia právnych predpisov tak, ako ju uvádza žalovaný, by z oddlženia podľa IV. časti ZKR spravila prakticky nezmyselný inštitút, nakoľko daňové úrady by mohli neobmedzene vydávať rozhodnutia proti oddlženým a toto oddlženie by preto nemalo žiaden význam.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Trval na závere, že správca dane vyrubil žalobcovi úrok z omeškania dňa 06.12.2019 v súlade s ustanovením § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku za nezaplatenie DPH vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2016 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške. Poukázal na § 158 ods. 1, ods. 3 Daňového poriadku, na § 2 písm. b) a písm. f) Daňového poriadku a konštatoval, že podľa Daňového poriadku sa ekonomický pojem „pohľadávka“ označuje ako daňový nedoplatok, zadefinovalo sa, že na účely zákona č. 7/2005 Z. z. sa daňový nedoplatok považuje za istinu pohľadávky, pričom za daňové nedoplatky sa považujú nedoplatky na dani, ako aj nedoplatky zo sankcií. Úrok z omeškania je daň, neuhradená daň po lehote splatnosti je daňový nedoplatok, daňový nedoplatok na účely konkurzu (§ 166a) sa považuje za pohľadávku, resp. istinu pohľadávky. Teda na účely oddlženia (konkurz, splátkový kalendár) podľa IV. časti ZKR sa v zmysle § 2 Daňového poriadku úrok z omeškania považuje za daň (istinu). Správca dane súčasne musí prihliadať na to, že úrok z omeškania nemožno vyrubiť, ak uplynulo 5 rokov od konca roka, v ktorom daňový subjekt bol povinný zaplatiť daň, úrok z omeškania za máj 2016 mohol vyrubiť do 31.12.2021.

15. Oddlžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a) bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v akom ho súd zbavil dlhov. Pohľadávky správcu dane v rozsahu v akom neboli uspokojené však nezanikajú a sú voči dlžníkovi nevymáhateľné. V prípade zrušenia (skončenia) konkurzu súdom, súd v predmetnom uznesení rozhodne aj o zrušení oddlženia, dlžník nie je oddlžený a daňový nedoplatok je vymáhateľný. Daňový nedoplatok vzniknutý po rozhodujúcom dni, ktorý nie je o oddlžením formou konkurzu dotknutý, je správca dane oprávnený exekučne vymáhať. V predmetnej veci správca dane prihlásil všetky daňové nedoplatky, ktoré vznikli do rozhodujúceho dňa, t. j. 30.06.2018.

16. Pohľadávka vo forme úroku z omeškania vznikla až na základe rozhodnutia správcu dane zo dňa 06.12.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07.04.2020. Povinnosť žalobcu zaplatiť úrok z omeškania a pohľadávka správcu dane vo forme úroku z omeškania vznikla, až keď bol tento úrok rozhodnutím vyrubení, resp. až právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Správca dane bol povinný postupovať podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku. Úrok z omeškania predstavuje pohľadávku, ktorá nemohla byť v konkurze uplatnená prihláškou, pretože napadnutým rozhodnutím vyrubení úrok z omeškania sa ešte nestal pohľadávkou a preto nemohla byť prihlásená postupom podľa § 29 ZKR, do 45 dní od vyhlásenia konkurzu, t. j. do 07.09.2018.

17. Konštatoval, že predmetom oddlženia podľa ZKR sú pre správcu dane pohľadávky vzniknuté do rozhodujúceho dňa. Daňové nedoplatky dotknuté oddlžením sú v zmysle § 166e ods. 2 ZKR

nevymáhateľné, avšak nezanikli a sú naďalej evidované správcom dane. Vyhlásením konkurzu sa daňové konanie neprerušuje. Zrušením oddĺženia sa oddĺženie stáva voči všetkým veriteľom neúčinné a pohľadávkam sa v plnom rozsahu, v ktorom ešte neboli uspokojené, obnovuje pôvodná vymáhateľnosť aj splatnosť. Takéto pohľadávky sa nepremlčia skôr ako uplynie 10 rokov od zrušenia oddĺženia. Predmetný úrok z omeškania ako pohľadávka správcu dane v júni 2018 ani neexistovala, a preto nemohla byť prihlásená v konkurznom konaní, a preto v zmysle § 84 Daňového poriadku nemohla zaniknúť.

18. Zotrvá na závere, že správca dane musel postupovať podľa § 156 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Daňového poriadku a úrok z omeškania vyrubiť, pričom v predmetnom konaní nemohol posudzovať vymáhateľnosť tejto pohľadávky. Zákaz vyrubovania počas konkurzného konania, ak sú na to zákonné dôvody, neupravuje ani Daňový poriadok ani ZKR, preto naďalej trvá povinnosť vyrubovania. Ministerstvo financií SR zaujalo stanovisko, že úrok podľa § 2 Daňového poriadku je aj na účely ZKR samostatným nárokom - daňovým nedoplatkom, na účely konkurzu pohľadávkou správcu dane a nie je príslušenstvom pohľadávky. Úrok z omeškania je istinou aj v zmysle § 2 Daňového poriadku a musí sa vyrubovať, ak sú na to zákonné dôvody v rámci zákonnej lehoty. Aby sa jednoznačne určilo, čo je a čo nie je istina, zákonodarca s účinnosťou od 01.01.2020 zaviedol jednoznačný výklad pojmu a stanovil, že každý daňový nedoplatok sa na účely osobitného predpisu považuje za istinu pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že správca dane je povinný vyrubovať úrok z omeškania ako istinu, aj po vyhlásení konkurzu, aj po skončení konkurzu.

19. Žalovaný svoje stanovisko odôvodnil aj tým, že správca dane v procese od vyhlásenia konkurzu až do skončenia konkurzu nevie, či bude konkurz ukončený oznámením správcu alebo uznesením súdu. V prípade, ak by správca dane nevykonal vyrubovacie činnosť po vyhlásení konkurzu, mohlo byť dôjsť k zániku práva na vyrubenie úrokov.

20. Žalovaný sa nestotožnil so žalobným dôvodom, že pohľadávka vyplývajúca z rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania je príslušenstvo k istine, s ktorou sú vo vzťahu akcesority. Tvrdil, že úrok z omeškania je samostatným daňovým nedoplatkom, istinou, v daňovom konaní zdieľa svoj osud (vznik, splatnosť, exekučné vymáhanie, zánik, úľavu na dani, splátkový kalendár, odvolanie, atď), je samostatným daňovým konaním, nadobúda inú splatnosť.

21. Povinnosť vyrubenia úroku z omeškania v obdobnom prípade oddĺženia potvrdil aj Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp. zn. 6Sžf/47/2015 zo dňa 24.05.2017 (aj sp. zn. 2Sžf/90/2016, sp. zn. 5Sžfk/8/2017, sp. zn. 5Sžfk/73/2017 alebo 5S/82/2019-68 zo dňa 09.06.2020), z ktorého vyplýva, že úroky z omeškania nevznikli ako pohľadávka pred začatím reštrukturalizačného konania, pričom správca dane musel postupovať podľa § 156 odsek 1 a 2 Daňového poriadku a úrok z omeškania vyrubiť; zároveň, v tomto konaní nemohol správca dane posudzovať vymáhateľnosť tejto pohľadávky, rovnako ani správny súd v rámci súdneho prieskumu, nakoľko predmetom žaloby bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postup predchádzajúci jeho vydaniu, teda dôvodnosť vyrubenia úroku z omeškania.

22. Žalovaný konštatoval, že v konaní postupoval v zmysle zásady zákonnosti, zároveň zohľadňoval, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch voči daňovým subjektom postupoval rovnako v súlade s Daňovým poriadkom a Ústavou SR. Zákonodarca zavedením sankcie v podobe úroku z omeškania do zákona motivuje daňové subjekty, aby riadne a včas plnili svoje daňové povinnosti. Je spravodlivé a správne, aj vzhľadom na tie daňové subjekty, ktoré si svoje daňové povinnosti plnia riadne a včas, aby správca dane sankcionoval nezaplatenie dane v ustanovenej výške alebo v ustanovenej lehote v závislosti od počtu dní omeškania s plátbou.

23. Žalobca nevyužil možnosť podať repliku.

24. Nakoľko správny súd nezistil žiaden z dôvodov, pre ktoré by bolo nutné nariadiť pojednávanie v zmysle § 107 ods. 1 písm. a) až e) SSP, rozhodol bez pojednávania v zmysle § 107 ods. 2 SSP. Oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku dňa 02.12.2020, vrátane miesta a času (§ 137 ods. 4 SSP) bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu dňa 09.10.2020. Rozsudok bol vyhlásený formou vyvesenia jeho skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu, nakoľko na verejné vyhlásenie rozsudku sa nedostavili účastníci konania, ani žiadna verejnosť (§ 137 ods. 3 SSP).

25. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako príslušný správny súd, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie vrátane postupu daňových orgánov v konaní, a to v rozsahu a z dôvodov uvádzaných v žalobe (§ 134 ods. 1, 2 SSP), pričom dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, preto je žalobe potrebné vyhovieť z nižšie uvedených dôvodov.

26. Podľa § 2 ods. 1 SSP; v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

27. Podľa § 2 ods. 2 SSP; každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

28. Podľa § 6 ods. 1 SSP; správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

29. Podľa § 6 ods. 2 písm. b) SSP; správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.

30. Podľa § 194 ods. 1 SSP; správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

31. Predmetná správna žaloba je žalobou v oblasti správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP), pri ktorej správny súd nie je viazaný iba rozsahom a dôvodmi žaloby, ak zistí niektorý z dôvodov vymedzených v ustanovení § 195 písm. a) a ž e) SSP. Správny súd preto preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, aj správcu dane, vrátane ich postupu v administratívnom konaní, a to jednak v rozsahu žalobných námietok, ale aj z hľadísk uvedených v § 195 písm. a) až e) SSP.

32. Žaloba je dôvodná, pretože napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie správcu dane, vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Správny súd preto zrušil rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správcu dane podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP a § 191 ods. 3 písm. a) SSP a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 4 SSP.

33. V prejednávanej príhode je podstatnou právnou otázkou určenie, či zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako lex specialis v konkurencii s Daňovým poriadkom umožňuje správcovi dane vyrubiť žalobcovi úrok z omeškania po skončení konkurzu, v ktorom bol dlžník oddlžený a pri ktorom mu bol odpredaný a speňažený všetok majetok za účelom uspokojenia jeho veriteľov, pričom sa jednalo o úrok z omeškania vyrubený správcom dane podľa § 156 ods. 1 písm. a) v spojení s § 156 ods. 2 Daňového poriadku za oneskorené zaplatenie DPH v období pred vyhlásením konkurzu, teda k porušeniu povinnosti zaplatiť daň v lehote splatnosti došlo pred rozhodujúcim dňom.

34. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.; pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

35. Podľa § 3 ods. 7 zákona č. 563/2009 Z. z.; daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti.

36. Podľa § 3 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z.; správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

37. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z.; na účely tohto zákona sa rozumie daňou daň podľa osobitných predpisov vrátane úroku z omeškania, úroku a pokuty podľa tohto zákona alebo osobitných

predpisov, miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady podľa osobitného predpisu a miestny poplatok za rozvoj podľa osobitného predpisu.

38. Podľa § 2 písm. e) zákona č. 563/2009 Z. z.; na účely tohto zákona sa rozumie daňovou pohľadávkou pohľadávka správcu dane na dani do lehoty splatnosti dane, ak tento zákon neustanovuje inak.

39. Podľa § 2 písm. f) zákona č. 563/2009 Z. z.; na účely tohto zákona sa rozumie daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

40. Podľa § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.; ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

41. Podľa § 68 ods. 4 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z.; daň je vyrubená podaním daňového priznania vrátane dodatočného daňového priznania.

42. Podľa § 84 ods. 1 písm. e) zákona č. 563/2009 Z. z.; daňový nedoplatok zanikne dňom nasledujúcim po dni zániku práva vymáhať daňový nedoplatok,

43. Podľa § 84 ods. 1 písm. f) zákona č. 563/2009 Z. z.; daňový nedoplatok zanikne dňom nasledujúcim po uplynutí šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára alebo oddĺženia podľa všeobecného predpisu upravujúceho konkurzné konanie; rovnako zanikajú aj neprihlásené pohľadávky a pohľadávky nezaraďené v splátkovom kalendári určenom súdom.

44. Podľa § 156 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z.; úrok z omeškania správcu dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane
a) daň alebo rozdiel dane,...

45. Podľa § 156 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z.; správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy podľa odseku 1. Pri výpočte úroku sa použije štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň vzniku daňového nedoplatku alebo v deň nasledujúci po dni, v ktorom mal byť preddavok na daň zaplatený alebo odvedený, alebo splátka dane zaplatená. Pri vyrubení úroku z omeškania podľa odseku 9 sa použije základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia úplnej žiadosti členského štátu o vymáhanie pohľadávky. Ak štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 15%, pri výpočte úroku z omeškania sa použije ročná úroková sadzba 15%. Správca dane vyrubí úrok z omeškania za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane alebo do dňa použitia daňového preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 55 alebo do dňa začatia reštrukturalizačného konania; pri podaní dodatočného daňového priznania správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy do dňa podania dodatočného daňového priznania. Úrok z omeškania z nezaplatenej dlžnej sumy môže správca dane vyrubiť aj priebežne. Úrok z omeškania sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou.

46. Podľa § 156 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z.; Úrok z omeškania sa nevyrubí

a) ak bola daň zaplatená zo zábezpeky na daň,

b) ak v jednotlivom prípade podľa odseku 1 nepresiahne 5 eur, ak je správcom dane daňový úrad alebo colný úrad,

c) ak jeho výška v prípade podľa odseku 1 písm. a) alebo súčet úrokov z omeškania za všetky splátky na daň podľa osobitného predpisu 92c) za príslušné zdaňovacie obdobie nepresiahne v úhrne 3 eurá, ak je správcom dane obec,

d) z úroku z omeškania a pokuty.

47. Podľa § 156 ods. 8 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z.; úrok z omeškania nemožno vyrubiť, ak uplynulo päť rokov od konca roka, v ktorom daňový subjekt bol povinný zaplatiť daň, rozdiel dane, preddavok na daň, splátku dane alebo sumu na zabezpečenie dane.

48. Podľa § 158 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.; daňový nedoplatok sa na účely osobitného predpisu považuje za istinu pohľadávky.

49. Podľa § 158 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z.; ak daňový nedoplatok vznikol v deň vyhlásenia konkurzu, v deň začatia reštrukturalizačného konania alebo v kalendárnom mesiaci, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len "rozhodujúci deň") alebo po vyhlásení konkurzu, po začatí reštrukturalizačného konania alebo po rozhodujúcom dni, považuje sa za pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu, po začatí reštrukturalizačného konania alebo po rozhodujúcom dni.

50. Podľa § 158 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z.; po vyhlásení konkurzu, po povolení reštrukturalizácie alebo po poskytnutí ochrany pred veriteľmi správca dane postupuje podľa osobitného predpisu.

51. Podľa § 166 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.; každý platobne neschopný dlžník, ktorý je fyzickou osobou, je oprávnený domáhať sa oddĺženia konkurzom alebo splátkovým kalendárom podľa tejto časti zákona a to bez ohľadu na to, či má záväzky z podnikateľskej činnosti.

52. Podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z.; ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a 166c), len v konkurze alebo splátkovým kalendárom môžu byť uspokojené tieto pohľadávky
a) pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len "rozhodujúci deň").

53. Podľa § 166b ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.; za nevymáhateľné voči dlžníkovi v prípade oddĺženia sa považuje

a) príslušenstvo pohľadávky, ktoré presahuje 5% istiny pohľadávky za každý kalendárny rok existencie pohľadávky, na ktoré vznikol nárok pred rozhodujúcim dňom; za obdobie kratšie ako kalendárny rok zostáva vymáhateľná alikvotná časť príslušenstva,

b) príslušenstvo pohľadávky, na ktoré vznikol nárok v rozhodujúci deň a po rozhodujúcom dni; to neplatí pre pohľadávku z úveru na bývanie, ibaže bola prihlásená do konkurzu,

c) pohľadávka zo zmenky, ak bola podpísaná dlžníkom pred rozhodujúcim dňom,

d) zmluvné pokuty a iné súkromnoprávne alebo verejnoprávne peňažné sankcie, kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom,

e) peňažné pohľadávky, ktoré patria alebo patrili osobe spriaznenej s dlžníkom a vznikli pred rozhodujúcim dňom,

f) trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s účasťou v konkurznom konaní alebo v konaní o určení splátkového kalendára.

54. Podľa § 166b ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.; nevymáhateľnosť podľa odseku 1 sa nevzťahuje na oddĺžením nedotknuté pohľadávky.

55. Podľa § 166c zákona č. 7/2005 Z. z.; oddĺžením sú nedotknuté tieto pohľadávky

a) pohľadávka veriteľa - fyzickej osoby, ktorú nenadobudol postúpením, prevodom alebo prechodom s výnimkou dedenia, ak takáto pohľadávka nebola prihlásená v konkurze z dôvodu, že veriteľ nebol správcom písomne upovedomený, že bol vyhlásený konkurz; ustanovenie § 166b ods. 1 písm. a) a b) tým nie je dotknuté,

b) pohľadávka z právnej pomoci poskytnutej dlžníkovi Centrom právnej pomoci v súvislosti s konaním o oddĺžení,

c) zabezpečená pohľadávka v rozsahu, v ktorom je krytá hodnotou predmetu zabezpečovacieho práva; ustanovenie § 166b ods. 1 písm. a) a b) tým nie je dotknuté,

d) pohľadávka zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo spôsobenú úmyselným konaním vrátane príslušenstva takejto pohľadávky,

e) pohľadávka dieťaťa na výživné vrátane príslušenstva takejto pohľadávky,

f) pracovnoprávne nároky voči dlžníkovi,

g) peňažný trest podľa Trestného zákona,

h) nepeňažná pohľadávka.

56. Podľa § 166e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.; o oddĺžení rozhodne súd v uznesení o vyhlásení konkurzu alebo v uznesení o určení splátkového kalendára tak, že dlžníka zbavuje všetkých dlhov,

ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a) v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze alebo splátkovým kalendárom. V uznesení súd uvedie znenia zákonných ustanovení, ktoré upravujú, o ktoré dlhy ide.

57. Podľa § 166e ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.; oddĺžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a), bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v ktorom ho súd zbavil dlhov.

58. Podľa § 166e ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z.; na nevymáhateľnosť pohľadávky voči dlžníkovi súd prihladne aj bez námietky dlžníka. Orgán verejnej moci je povinný hľadiť na dlžníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľná (§ 166b), ako by na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky.

59. Z obsahu administratívneho spisu nesporne vyplýva, že žalobca ako platiteľ DPH zaplatil daň za zdaňovacie obdobie máj 2016 vo výške 53 428,51 Eur dňa 23.08.2016, napriek tomu, že daň bola splatná 27.06.2016, t. j. s omeškaním 57 dní. Uznesením konkurzného súdu - Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.07.2018, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 140/2018 zo dňa 23.07.2018 bol na žalobcu vyhlásený konkurz a súd ho oddĺžil tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze.

60. Úrok z omeškania bol vyrubený rozhodnutím správca dane dňa 06.12.2019, ktoré v spojení s napadnutým rozhodnutím žalovaného zo dňa 27.03.2020 nadobudlo právoplatnosť dňa 07.04.2020.

61. V zmysle § 158 ods. 5 Daňového poriadku správca dane po vyhlásení konkurzu postupuje podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 7/2005 Z. z. Preto, ak daňový úrad je veriteľom vo vzťahu k svojmu dlžníkovi, musí primárne postupovať podľa lex specialis, ktorým je ZKR, a nie primárne podľa Daňového poriadku. Zákonodarcu v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z dôvodu pomerne zložitého procesu, v ktorom musí zohľadňovať rôznorodé majetkové záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe rôznorodých a odlišných právnych titulov, v odlišných právnych odvetviach, na základe rôznych skutočností, nemohol precízne upraviť všetky do úvahy pripadajúce situácie, ktoré sa vyskytnú pri aplikácii zákona. Dôkazom toho, že problémom sa javí práve uspokojovanie pohľadávok daňových orgánov, je aj vyvíjajúca sa, nie vždy jednotná rozhodovacia prax súdov. Primárne použitie lex specialis, t. j. zákona č. 7/2005 Z. z. je potrebné vykladať tak, že daňové orgány môžu po vyhlásení konkurzu postupovať, teda rozhodovať a vykonávať úkony len v takom rozsahu, aby neodporovali zákonu o konkurze a reštrukturalizácii. Postup daňových orgánov pritom vždy závisí od okolností tej-ktorej veci.

62. V predmetnej veci ide o úrok z omeškania - sankciu v súvislosti s porušením povinnosti daňového subjektu/žalobcu pred rozhodujúcim dňom, ktorým je deň 30.06.2018. Z ustanovenia § 166b ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že verejnoprávne peňažné sankcie (ktorým nesporne je aj úrok z omeškania) kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom, sa považuje za nevymáhateľnú voči dlžníkovi. Z ustanovenia § 166e ods. 4 ZKR vyplýva, že orgán verejnej moci (ktorým nepochybne je aj správca dane) je povinný hľadiť na dlžníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľná (§ 166b), akoby na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky. Vzhľadom na predmetnú právnu úpravu, prednostnú aplikáciu ZKR, sa správca dane mal zaoberať otázkou povahy pohľadávky, jej vymáhateľnosti pri rešpektovaní § 166b ods. 1 písm. d) a § 166e ods. 4 ZKR, na čo však úplne rezignoval.

63. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že pohľadávka titulom úroku z omeškania vznikne až rozhodnutím o úroku z omeškania, eventuálne až právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia, správny súd zastáva názor, že síce je pravdou, že v zmysle Daňového poriadku je daňou aj úrok z omeškania, jeho nezaplatením v lehote ide o daňový nedoplatok, pričom ukladať povinnosti daňovým subjektom možno len na základe rozhodnutí, avšak tento záver bolo potrebné preveriť vo vzťahu k lex specialis a k samotnému účelu zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

64. Rozsah pojmu úroku z omeškania na účely daňových predpisov, nezodpovedá tomuto pojmu na účely ZKR. Správny súd zastáva názor, že je neudržateľný právny názor daňových orgánov, že úrok z omeškania pre účely ZKR vzniká až momentom vydania rozhodnutia o úroku z omeškania, eventuálne až jeho právoplatnosťou, čo nezodpovedá zákonu o konkurze a reštrukturalizácii v súčasnom

znení. Významnou bola novela - zákon č. 377/2016 Z. z., ktorým došlo k zmene zákona o konkurze a reštrukturalizácii, účinná od 01.03.2017, ktorá okrem iného priniesla zmenu v tom, že vznikom pohľadávky z verejnoprávneho vzťahu sa rozumie okamih, keď dlžník bol prvýkrát oprávnený plniť takúto pohľadávku, ktoré pravidlo sa presadilo aj do IV. časti ZKR. Z dôvodovej správy k novele vyplýva, že takýto právny názor aplikačná prax presadzovala bez nejakých problémov už aj do prijatia novely. Oprávnenosť plniť sankciu v zásade pre povinného vzniká v deň nasledujúci po splnení si zmeškanej povinnosti, a tento okamih nemôže byť závislý od toho, kedy orgán verejnej správy pristúpi k sankcionovaniu, a to napriek tomu, že Daňový poriadok správcovi dane umožňuje vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote v zmysle § 156 ods. 8 písm. a) - najneskôr do uplynutia 5 rokov od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt povinný zaplatiť daň.

65. Účelom ustanovenia o vylúčení niektorých nárokov z uspokojenia je najmä snaha o to, aby v prípadoch, ak nie je dostatok majetku na úplné uspokojenie všetkých nárokov, bola uspokojená prioritne istina pohľadávok, t. j. kauzálne nároky, nie nároky, ktoré sú právnym poriadkom konštruované ako čisto právne, t. j. keď nejde o kauzálne nároky, akými je aj úrok z omeškania v zmysle § 166b ods. 1 písm. d) ZKR. Správny súd sa preto stotožnil so žalobnou námietkou, že žalovaný nesprávne posúdil vznik pohľadávky. To, že úrok z omeškania pre účely ZKR nevzniká až momentom osobitného vyrubenia úroku z omeškania ako osobitná pohľadávka, vyplýva aj zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžfk/23/2018 zo dňa 22.05.2019.

66. Samotná skutočnosť, že postup daňových orgánov pri vyrubovaní úrokov z omeškania pri porušení povinnosti daňového subjektu vo verejnoprávných vzťahoch je upravený samostatným zákonom Daňovým poriadkom, na rozdiel od absencie takejto právnej úpravy v občianskoprávných vzťahoch, nemôže privodiť správcovi dane výhodnejšie postavenie veriteľa ako je postavenie veriteľa uplatňujúceho pohľadávku zo súkromnoprávných vzťahov na úrok z omeškania ako príslušenstva pohľadávky, eventuálne na nejakú súkromnoprávnu peňažnú sankciu (zmluvnú pokutu a pod.). Vyrubení úroku z omeškania za porušenie práva pred rozhodujúcim dňom pri aplikovanom výklade žalovaného, by sa umožnilo daňovým orgánom obísť právny režim ZKR, ktorého aplikácia má ako lex specialis prednosť pred všeobecnou úpravou Daňového poriadku.

67. V predmetnej veci bol konkurz vyhlásený na návrh dlžníka (§167 ods. 1 ZKR). Konkurzný súd rozhodol o oddĺžení v uznesení o vyhlásení konkurzu tak, že dlžníka zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze (§ 166e ods. 1 ZKR).

68. Vyššie citovaná novela zákona o konkurze a reštrukturalizácii - zákon č. 377/2016 Z. z. priniesol aj podrobnejšiu úpravu ohľadom oddĺženia fyzickej osoby, ktorý inštitút bol zavedený už v roku 2006. Podstatou oddĺženia novým spôsobom je „dobrovoľné odovzdanie“ celého majetku dlžníka v prospech veriteľov za cenu nemožnosti postihovania budúcich príjmov dlžníka. Z dôvodovej správy vyplýva, že účelom návrhu zákona je riešenie úpadku fyzických osôb, ktorý predstavuje v Slovenskej republike významný ekonomicko-sociálny problém.

69. Napriek vyššie citovanej právnej úprave ohľadom oddĺženia a ohľadom pohľadávok vylúčených z uspokojenia, žalovaný túto právnu úpravu nerešpektoval, napriek ustanoveniu § 158 ods. 5 Daňového poriadku, v zmysle ktorého má po vyhlásení konkurzu postupovať podľa osobitného zákona, ktorým je zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Poukazovanie na hypotetické možnosti skončenia konkurzu nepovažuje správny súd za relevantné, ale za dôležité považuje zohľadniť priebeh konkurzu a spôsob skončenia konkurzu v predmetnej veci. Ak tak nepostupoval, nemožno konštatovať ani dostatočne zistený skutkový stav veci, ktorý bol základom pre právne posúdenie veci. Správny súd nespochybňuje, že v zmysle Daňového poriadku, ak sú splnené podmienky pre úrok z omeškania, rozhoduje o ňom správca dane vydaním rozhodnutia v zmysle § 63 Daňového poriadku aplikujúc ustanovenie § 156 ods. 1 a 2 Daňového poriadku. Spornou otázkou ale je práve možnosť pristúpiť k vydaniu takéhoto rozhodnutia, ak táto sankcia je v zmysle § 166b ods. 1 písm. d) ZKR nevymáhateľná voči dlžníkovi v prípade jeho oddĺženia vzhľadom na relevantnú skutočnosť, ktorou je to, že k porušeniu povinnosti, od ktorej sa odvodzuje právo uložiť sankciu, došlo pred rozhodujúcim dňom, pričom orgán verejnej moci je u takejto pohľadávky povinný na oddĺženého dlžníka hľadiť, akoby na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky. Keďže žalovaný, a ani správca dane, vôbec neodôvodnili prečo v predmetnej veci nepostupovali podľa týchto ustanovení ZKR, podľa

správneho súdu relevantných pre právne posúdenie veci, rozhodnutie tak žalovaného ako aj správca dane trpi nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov.

70. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného, a jemu predchádzajúce rozhodnutie správca dane a vrátil vec orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie, v ktorom správca dane nanovo posúdi okolnosti konkrétnej veci, zistí skutočný stav veci, vykoná dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu ohľadom priebehu a skončenia konkurzu u žalobcu, od výsledkov ktorého záleží ďalší postup v konaní. Ak sa jedná o nevymáhateľnú pohľadávku vylúčenú z uspokojenia, bolo by v rozpore s účelom zákona o konkurze a reštrukturalizácii rozhodovať o pohľadávke, ktorú je nutné považovať za nevymáhateľnú voči dlžníkovi v prípade jeho oddženia, a to aj v budúcnosti, keďže ustanovenie § 166e ods. 4 ZKR ukladá orgánu verejnej správy povinnosť hľadiť na takéhoto oddženeného dlžníka, ako by na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky (§ 166b).

71. Aplikujúc ustanovenie § 167 ods. 1 SSP súd priznal žalobcovi právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, keďže žalobca mal vo veci úspech celkom. Lehotu na zapltenie náhrady trov konania súd určil v súlade s § 175 ods. 3 SSP tak, že trovy budú zapltené v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 175 ods. 2 SSP). V súlade s § 176 ods. 1 SSP, súd uvedie v tomto uznesení (okrem výšky trov konania) aj prijímateľa náhrady trov konania priznaných žalobcovi, a to podľa aktuálneho stavu pri rozhodovaní.

72. Rozhodnutie bolo prijaté senátom správneho súdu pomerom hlasov X:X (§ 139 ods. 4 SSP). Rozhodnutie bolo prijaté senátom správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Tento rozsudok nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty 30 dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 2 písm. c) SSP).

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.), ktorá má odkladný účinok (§ 446 ods. 2 písm. c) SSP).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd - Najvyšší súd SR (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Krajskom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 2 písm. a) SSP). Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP; (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP; (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.